

KIND VAN TWEE CULTUREN.

Zo blij, zo vrolijk, zo zonder zorgen.
Zo was mijn prille levensmorgen.
De toekomst leek een mooi gedicht.
Schitterend in helder zonlicht.
Maar ik besepte nog niet, dat dit niet eeuwig zo zou duren.
Ik besepte toen nog niet: ik ben een kind van twee culturen.

De oorlog - de bezetting – het leken wrede,boze dromen.
Zo onverwacht in mijn zorgeloos bestaan gekomen.
Maar ondanks de verschrikkingen en grote zorgen.
Bleef ik hopen op de nieuwe dag van morgen.
Op de terugkeer van het leven van voorheen, zonder deze enge muren.
Ik besepte toen nog niet altijd: ik ben een kind van twee culturen.

Toen kwam de vrede en daarna Indonesiës vrijheidsstrijd.
Dit laatste kwam voor mij totaal onvoorbereid.
Ik begreep het niet; ik bleef steeds hopen op het leven van voorheen,
Maar er sloop twijfel in mijn hart en ik voelde mij angstig en alleen.
En ondanks de verbitterde gevechten, wankelend tussen ongenadig vuren.
Besepte ik nog altijd niet: ik ben een kind van twee culturen.

Toen was alles plotseling voorbij en wij moesten gaan.
Verstrooid als snippers in de wind, naar landen, heel ver hiervandaan.
En toen in Holland – die eerste winter – die bittere kou
Toen begon ik te beseffen, hoeveel ik van mijn Indië hou.
Ik voelde mij beklemd, verward, nooit eerder kende ik zoveel donkere uren.
En heel langzaam drong het tot mij door: ik ben een kind van twee culturen.

Maar ik ging moedig verder en ik paste mij tenslotte aan.
Ik kreeg vrede met dit nieuwe land en met dit nieuwe bestaan.
Ik heb mijn bestemming nu gevonden, maar waarom voel ik steeds dat
onbestemd verlangen.
Dat onvervulde heimwee, dat in mijn hart is blijven hangen....
Nu in de winter van mijn leven, in veel intens doorleefde uren.
Besef ik goed: ik ben een kind van twee culturen.

Gedicht van mevrouw G.Stern-Dossin
Uit “Indonesia Naderbij”